

רעיונות מקוריים לדרשות שבועיות לשלוחים

יצא לאור בתאריך:
ה' כסלו ה'תשע"ט

פרשת ויצא

כותרת:

רוצה התגלות? צא לגלות!

רוצה התגלות? צא לגלות!

בראשון למרץ 1961, נשיא ארה"ב דאז, ג'ון קנדי, הכריז על הקמת 'חיל השלום', שיורכב מתושבי ארצות-הברית שייסעו מעבר לים, למדינות נחשלות ולאזורים מוכי עוני, כדי לעזור ולסייע בחינוך, בחקלאות ובבריאות.

המתנדבים – הכריז קנדי – יחיו ברמת חיים זהה למקומיים שבהם ייטמעו. יאכלו את מאכליהם, יעבדו באותן עבודות שהאזרחים עובדים, וילמדו את השפה המקומית. המתנדבים לא יקבלו משכורות גבוהות, ויתמודדו עם קשיים רבים, ועם זאת, הביע תקווה כי יצליח לגייס בין 500 ל-1000 מתנדבים. הוא הוסיף ושיער כי הוא משוכנע שהמתנדבים יימצאו.

יומיים לאחר מכן עם ישראל חגג את פורים. הרבי, כדרכו בקודש, התוועד עם החסידים במוצאי חג הפורים. ואז, עמוק אל תוך הלילה, נשא הרבי שיחה מיוחדת שעסקה סביב הקריאה של נשיא ארה"ב לאזרחי מדינתו שיתנדבו במדינות לא מפותחות כדי לבנות שם חיים נורמליים. הרבי הזכיר את הדגשת הנשיא לגבי אי התשלום הגבוה, ואת הזהרתו כי למתנדבים צפויים חיים מאתגרים.

הרבי ציטט את דברי הבעל-שם-טוב, שמכל דבר בעולם שיהודי רואה או שומע, עליו להפיק הוראה בעבודת ה'.

"מזה שנים", הוסיף הרבי ואמר, "שאני מדבר על כך שישנן מדינות לא מפותחות מבחינה רוחנית, שתושביהן היהודים אינם יודעים דיי על היהדות. לכן אומרים לכל אחד שנמצא פה: שמע נא! ישנה מדינה שבה נמצאים יהודים; עליך לנסוע אליהם ולחלוק איתם את היהדות שלך".

הרבי עצר לרגע, והוסיף בצער: "אלא שבמקום לקום ולהתנדב, אנשים שואלים האם תהיה לנו דירה נוחה, אוכל כשר, ועוד תירוצים מתירוצים שונים... והנה, שולח לנו הקב"ה מסר באמצעות נשיא המדינה, שמכריז בקול גדול שהוא מחפש מתנדבים והוא בטוח שישגי אותם, ואכן, בתוך כמה ימים נמצאו מאות מתנדבים!".

הרבי סיים את דבריו בהבעת תקווה, שכל אחד 'יתרגם' את הדברים לשפתו הוא, ויבין שהדברים מכוונים אליו... (תורת מנחם כרך ל' עמ' 166).

באוגוסט באותה שנה ארצות הברית שלחה את הקבוצה הראשונה של 'חיל השלום' לגאנה שבמערב אפריקה. באוגוסט 2015 נסע לגאנה שליח של הרבי, כדי להקים בה בית חב"ד.

כשהרב מאגיסקי נסע לשם בפעם הראשונה, הדייל בנמל התעופה הביט בו בפליאה, ושאל: "אתה בטוח שאתה נוסע לגאנה?". באותו רגע הוא הבין, שאיש אינו מגיע לגאנה – אלא אם יש לו סיבה טובה.

יום אחד, כשהשליח עשה קניות, הוא ראה בחור צעיר מסתכל עליו. הוא ניגש אליו, ואז הצעיר שאל אותו: "האם אתה רב?". השליח השיב לו בהומור: "לא, אני סתם נהנה להתלבש ככה".

הבחור הגיב: "ובכן, זה המקום האחרון בעולם שהייתי מצפה לפגוש בו יהודי, ובוודאי שלא רבי".
התברר כי הבחור הוא... מתנדב בחיל השלום האמריקאי.

בכינוס השלוחים העולמי שהתקיים בניו-יורק בשנת תשע"ח הופיע אותו מתנדב מחיל השלום,
אנדי ויסלר שמו. הוא סיפר לציבור שהפגישה עם השליח שינתה את חייו לתמיד. הוא יהודי, שגדל
בבית שבו היהדות לא הייתה נוכחת בצורה בולטת. הוא כלל לא חשב על משמעות היותו יהודי.
זכות השליח מצא את הקשר שלו ליהדות.

ואז ויסלר הכריז לקול תשואות השלוחים והאורחים הרבים, שהפעם הראשונה שבה עלה לתורה
הייתה בגנאה, והפעם הראשונה שהניח תפילין הייתה בגאנה, והוא, כמתנדב בחיל השלום, יכול
להעריך נכונה את ההקרבה של השלוחים.

באותו כינוס סיפר הרב יונתן אברמס סיפור נוסף:

21 שנים קודם לכן, בחג שמחת-תורה, ילד בן 9 הלך עם אביו בחזרה מבית הכנסת אחרי ההקפות.
שם פנה הילד לאביו, ושאל: "אבא, האם אנחנו יכולים להביא את ספר התורה הביתה?". אביו
השיב לו: "לא, המקום של ספר התורה הוא בבית-הכנסת, בתוך ארון הקודש". הילד פרץ בבכי.
אמו הייתה חולה במחלה ממארת, והילד רצה מאוד שתנשק את ספר התורה בשמחת תורה.

עיניו של האב מלאו דמעות. הוא הבין כל כך ללבו של הילד, אך מה יכול היה לעשות?

למחרת, כשהאם ישבה בבית ונחה, הגיע לאוזניה קול שירה מתחזק והולך. לפתע פרצו אל הבית
קבוצה של יהודים, כשספר תורה בידיהם ובנה נישא על כתפיים. כל הקהילה, גברים נשים וטף,
באו לרקוד 'הקפות' בחצר הבית שלהם. היא נפטרה שלושה חודשים אחר-כך.

זו הייתה קהילה חב"ד בס. דיאגו, קליפורניה, והשליח היה הרב יונה פרדקין. שמה של המנוחה
הוא חנה אברמס, והנואם הוא לא אחר מאשר בנה, שהכריז על כך, בשעה שעניי הקהל מלאו
דמעות.

מיד אחרי בר-המצווה שלו, שליח צעיר בשם יצחק הורביץ הקים בית חב"ד לא הרחק מביתם
בטמיקלה שבקליפורניה. יונתן נקשר מאוד לזוג השלוחים, והפך לבן בית אצלם. במשך שנה
שלימה בילה בביתם כל שבת.

לפני חמש שנים, הרב הורביץ חלה ב-als, מחלת ניוון שרירים קשה, וביקש מיונתן ואשתו לבוא
ולהצטרף לצוות בית חב"ד כדי להמשיך את הפעילות שלו. הוא הוסיף וסיפר, שהרב הורביץ,
המרותק למיטתו, צופה כעת בכנס באמצעות האינטרנט. הקהל כולו קם והריע ממושכות לשליח
החולה. הרב אברמס סיים את דבריו באיחולי החלמה לשליח.

*

בפרשת השבוע, ויצא, אנו קוראים שהקב"ה התגלה ליעקב אבינו. הוא היה אז בן 77, וזו הייתה
ההתגלות הראשונה של ה' אליו. כל עוד ישב בחממה המשפחתית אצל הוריו, יצחק ורבקה,
בשכונה הדתית בבאר שבע, הקב"ה לא ראה צורך לדבר אתו. מתי התגלה אליו לראשונה? כשהיה
מוכן לעזוב את באר שבע וללכת לחרן.

מתי יהודי זוכה שה' מתגלה אליו? כשהוא מוכן להתגלות ליהודי אחר. או אז הקב"ה עוזב את מקומו ויורד להתגלות לבן תמותה, שהחליט לעזוב את מקומו, לרדת לחרן, ולהפיץ שם את האמונה בה' בקרב אנשים שמעולם לא שמעו את שמעו.

ההתגלות השנייה ליעקב הייתה בדרכו בחזרה מחרן. כך נאמר בפרשת וישלח: "וירא אלקים אל יעקב עוד בבואו מפדן ארם ויברך אותו". אומר רש"י: "פעם שני במקום הזה, אחד בלכתו ואחד בשובו" (וישלח לה, ט). שתי הפעמים היו קשורות להליכתו לחרן.

הפעם השלישית והאחרונה שהקב"ה התגלה ליעקב אבינו הייתה בדרכו למצרים: "ויאמר אלוקים לישראל במראות הלילה... אל תירה מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם" (ויגש מו, ב-ג).

ובכן: מתי זכה יעקב אבינו שהקב"ה יתגלה אליו? דווקא כשהלך לשליחות; כשעזב את ארץ ישראל והלך לחרן, או כשירד למצרים. דווקא כשיהודי מוכן להקריב מעצמו בשביל יהודי אחר, אז הוא זוכה לגילוי השכינה!

כשיהודי מוכן ללכת בשליחות לחרן – "חרון אף של עולם" – הוא זוכה לברכה שקיבל יעקב אבינו, שאותה אימץ הרבי כסיסמה של חסידי חב"ד: "ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה!".